



Sygn. akt V KK 389/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie M. Ł.

skazanego z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 lutego 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 13 lipca 2015 r., sygn. akt: II K (...),

**uchyla wyrok Sądu Rejonowego w G. w zaskarżonej części, tj. w
pkt. II i w tym zakresie przekazuje sprawę temu Sądowi do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wydanym w dniu 13 lipca 2015 roku wyrokiem, sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w G., po rozpoznaniu sprawy M. Ł. oskarżonego o to, że w dniu 15 października 2014 roku, około godz. 12.30 w G. przy ul. S. w rejonie klatki (...)

usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 8727,23 zł na szkodę M. S., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

orzekł:

I. oskarżonego M. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 96 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł umieszczenie oskarżonego M. Ł. w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania od dnia 15.10.2014 r. do dnia 16.10.2014 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron procesu i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 21 lipca 2015 roku.

Kasację od tego wyroku na korzyść M. Ł. wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny. Zaskarżył w niej wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt II. wyroku Sądu pierwszej instancji, nakazujące umieszczenie oskarżonego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego, w związku z uzależnieniem od środków odurzających.

Autor kasacji zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego - art. 96 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu na podstawie tego przepisu środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia oskarżonego M. Ł., w związku ze stwierdzonym uzależnieniem od środków odurzających, w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego, w sytuacji gdy orzeczenie takiego środka w dacie wyrokowania sądu w tej sprawie było niedopuszczalne, albowiem art. 96 § 1 k.k. został uchylony przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396), która w tym zakresie weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku i przepis ten przestał obowiązywać.

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło, zgodnie z treścią art. 535 § 5 k.p.k., na jej rozpoznanie i uwzględnienie zawartego w niej wniosku na posiedzeniu.

Przepis art. 96 k.k., który stanowi podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego o umieszczeniu M. Ł. w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego w związku z jego uzależnieniem od środków odurzających przestał obowiązywać z dniem 30 czerwca 2015 r. Ustawodawca znowelizował zawarte w Kodeksie karnym regulacje dotyczące stosowania środków zabezpieczających ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Nowe przepisy weszły w życie z dniem 1 lipca 2015 r. W czasie wydawania wyroku przez Sąd pierwszej instancji, to jest w dniu 13 lipca 2015 r., art. 96 § 1 k.k., a więc przepis stanowiący podstawę prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia, już nie obowiązywał. Sąd pierwszej instancji powinien zatem dostrzec fakt uchylenia art. 96 k.k., a następnie rozważyć, czy może zastosować inny środek, zgodny z obowiązującymi przepisami Kodeksu karnego.

W tym stanie rzeczy konieczne okazało się uchylenie zaskarżonej kasacją części wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, w którym należy uwzględnić obowiązujące obecnie przepisy.

r.g.